

Til slut mener vi, at universiteterne selvfølgelig skal udarbejde de ligestillingshandlingsplaner, som de er forpligtede til, og det kunne helt oplagt indgå i de udviklingskontrakter, som ministeriet skal til at forhandle med universiteterne, eller i deres strategiplaner.

(Kort bemærkning).

Klaus Kjær (DF):

Jeg vil godt spørge fru Christine Antorini, om hun mener, at mandlige forskere er dårlige forskere. Hun siger jo, at det er en dårlig udnyttelse af ressourcerne, at så lille en andel af forskerne er kvinder. Den resterende andel af ressourcerne må jo så i dag i givet fald være besat af mandlige forskere.

(Kort bemærkning).

Christine Antorini (SF):

Nej, jeg mener netop, at alle mennesker har mange ressourcer, som de kan bidrage med alle steder i arbejdslivet og selvfølgelig også inden for forskningsverdenen. Og dér er det bare synd og skam, at der er så få kvinder, for det betyder, at der er et uudnyttet potentiale, som alle kunne få gavn af, hvis der også var flere kvindelige forskere.

Det er ikke for at tale dårligt om mændene, tværtimod, men det er synd og skam, at den ressource, der ligger hos de manglende kvinder inden for forskningsverdenen, ikke bliver brugt.

Formanden:

Hr. Klaus Kjær som ordfører.

Klaus Kjær (DF):

Dansk Folkeparti vil meget gerne medvirke til initiativer, der kan fremme ligestillingen i det hele taget. Debatten om ligestilling er imidlertid ikke et problem, som alene gør sig gældende inden for forskerverdenen. Da debatten imidlertid er rejst med udgangspunkt i vilkårene for de kvindelige forskere, synes jeg, det er et meget godt udgangspunkt for drøftelserne.

Det må imidlertid aldrig blive således, at det er de kønspolitiske synspunkter, som bliver afgørende for fastsættelsen af kvaliteten og de internationale standarder og normer for forskning.

I Dansk Folkeparti kan vi ikke gå ind for positiv særbehandling af visse samfundsgrupper. Det gælder også, når det drejer sig om kvinde-

lige forskere eller om kvinder på arbejdsmarkedet i det hele taget. Det må således efter vores opfattelse ikke være en betingelse i sig selv, at man er kvinde, for at kunne få del i forskningsmidler eller deltage i forskningsprojekter.

På tilsvarende måde er vi i Dansk Folkeparti modstandere af, at man øremærker stillinger specielt til kvindelige forskere og ved besættelse af professorater, som det senest er sket med forskningsministerens forslag om øremærkning af 40 professorater til kvinder.

Når der er en skæv kønsfordeling og vel specielt inden for forskerverdenen, skyldes det nok snarere, at det er en afspejling af, hvordan samfundet tidligere var indrettet, og hvordan man ansatte folk for 20-30 år siden. Det er jo specielt karakteristisk for forskere, at der ikke bliver meget tid til familieliv, og vilkårene for forskning er ofte sådan, at man ikke bare kan afbryde det arbejde, man er i gang med, for at tage hjem og passe hjem og børn. En forskerstilling er jo typisk ikke et deltidsarbejde; tværtimod medfører det meget ofte arbejdsdage på 10-12 timer.

Den ændrede samfundsstruktur i de senere år har imidlertid vist en tendens til, at der bliver flere og flere kvindelige forskere. Specielt er det karakteristisk, at den kvindelige andel ved besættelsen af professorater har været meget stærkt stigende procentvis. Og det skyldes helt sikkert, at meget få kvinder i 1950'erne og 1960'erne valgte forskerkarrieren, og at der først fra begyndelsen af 1970'erne og op igennem 1980'erne skete ændringer i denne tendens. Alene i årene 1991-1995 er den kvindelige andel blandt professorer steget med 50 pct.

Konklusionen er, at Dansk Folkeparti ikke mener, at der lovgivningsmæssigt positivt skal forskelsbehandles med hensyn til køn, når det drejer sig om besættelse af stillinger, heller ikke inden for forskerverdenen.

Fru Lise Hækkerup medgiver da også, at det dybereliggende problem er, hvordan man får kvinderne til at søge stillingerne, og det kan man jo ikke rigtig lovgive om, endsigse tvinge kvinderne til.

Den fremtidige indsats bør snarere gå i retning af, at man politisk støtter de unge familier generelt og kvinderne især, således at kvinder på lige fod med mændene kan udnytte deres kompetencer og interesser, også i forbindelse med en forskningsmæssig karriere.